

шивия англичанинъ, която тъй хубаво умѣе да се бѣлѣе въ платнения си столъ.

Долу, въ емигрантската класа, триста и петдесетъ мже и двадесетъ жени пжтватъ отъ новия за стария свѣтъ. Плещести испанци подновяватъ за малко прекжснатия свой вѣченъ споръ. Французки работници смучатъ кжси лули и плюятъ презъ борда. Италианци възхваляватъ своя Дуче, който ги прибира на легационни разноски отъ цѣлия свѣтъ. Млади, обгорени отъ слънцето на южна Америка, здрави и силни, шумни и горещи сж пжтниците отъ долния етажъ на Alsina.

А по екрана се точатъ опъки надписи, които никой не може да прочете, движатъ се армии, развиватъ се страхотни сражения, и ту на разпѣненъ конь или стжпилъ тежко върху нѣкоя могила, ту до димещи топове все наново се явява низкиятъ човѣкъ съ тикнатата подъ борта на мундира лѣва ржка, докато въ нощъта надъ океанския параходъ застава „Край на третата частъ“. Платното потъмнява. Хората се раздвижватъ. Всѣки се намѣства по-удобно. Тукъ-тамъ свѣтватъ цигари. Едно дете заплаква и майка му го люлѣе. Екранътъ наново заработва, и сега не е вече грандиозниятъ филмъ отъ миналото десетилѣтие, сега на пжтниците се показватъ изгледи отъ разни страни и градове, но изгледи безъ никакви надписи.

Тѣсни улици. Между високитъ кжщи опънати вжжета съ накачени ризи и гащи, стари чаршафи и пѣстри нощници. Всички стихватъ. Кжде ли е това? Въ коя страна? Въ кой градъ? После нѣкой се обажда: — Napoli...

Отвсѣкжде подвикватъ радостни гласове. Италианцитъ познаватъ своя Неаполъ. Но картината се